

de Sager. For Marinens Vedkommende tror jeg dog, at jeg bør nævne, at høit ansete Officerer ere meget veltilfredse med det Lovforslag, som den høitærede Minister har forelagt, og som han har forsvaret med stor Dygtighed. For Hærens Vedkommende stiller det sig anderledes, idet samtlige militære Medlemmer i Rigsdagen, som have udtalt sig om Sagen, stille sig meget stærkt mod Lovforslaget. Det maa synes lidt usforstaaeligt, naar vi tage Lovforslaget for os og se, hvilke Straffe der blive opretholdte, hvorledes de udføres og hvorledes de maa virke, at de ærede militære Medlemmer i en saadan Grad kunne blive ved at vedligeholde den noget gamle Anfælgning, at det er en usædvanlig Betingelse, at der maa have skarpe Straffe for at vedligeholde Disciplinen. Der er ligesom udtalt, at de, som skulle bruge Loven, maa have en afgjørende Medvirkning ved, hvorledes denne Lov bliver affattet. Dertil vil jeg nu tillade mig at gjøre en lille Bemærkning. Vel er det de militære Embedsmænd, som skulle bruge Loven, men Loven skal ogsaa bruges og efterleves af enhver Militær, og hvad der gjør sig gjældende i meget høi Grad udenfor Krigsmagten, kan ikke holdes ude af Betragtning i selve Krigsmagten. Det kan ikke nytte, som et høitæret militært Medlem har udtalt, at Lidsaanden ingensomhelst Indgang eller Indpas maa have i den militære Magt; den kan ikke holdes ude, den vil ind. Man lukke nok saa stærkt man vil, man opstille hvilket som helst Bestemmelser man vil, saa vil Lidsaanden ind i den militære Magt, og ligesom paa det borgerlige Omraade de formildede Straffe, som vi have indført, have virket henigtaagsvarende, saaledes er det min fulde Overbevisning, at paa det militære Omraade ville formildede Straffe, som ikke ere forhadte i den offentlige Bevidsthed, være de, der fremfor alt ville vedligeholde Disciplinen. Disciplinen kan umulig alene vedligeholdes ved en Straffelov — det er Noget, som heller Ingen har paastaet — men en væsentlig Betingelse for Disciplinens Opretholdelse er ogsaa, hvorledes de militære Foresatte opfatte deres Stilling. Nu haaber jeg, at de modfatte Anskuelse, der ere komne frem, ville ved fælles Overveielser for en hel Del modificeres. Jeg har faaet det Indtryk af Forhandlingen, at hvad Fredstider angaar, ere Forskjellighederne i Opfattelsen af, hvad der behøves, ikke saa store, og hvad Krigstider og større Troppesamlinger angaar, vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg er mindre betænkelig ved der at indbrømme Straffe, hvis Udtaaelse kræve stor Udholdenhed, end jeg er ved at anvende lignende Straffe i Fredstider. Forholdene under en Krig ere af den Natur, at om der endogsaa var Tilbøjelighed hos de militære Foresatte — jeg siger ikke, at der er en saadan Tilbøjelighed — til at anvende meget stærke Straffe, saa føre dog de naturlige Forhold med sig, at Menigmand under saadanne

Omstændigheder har en ganske anden Beskyttelse, end han har under fredelige Forhold, under de hjemlige Garnisonsforhold, hvor den dagligdags Omgang og hele Personligheden have en overveieende Indflydelse paa, hvorledes den Menige stiller sig, lige overfor den Overordnede. Naar der nu ses hen til, hvilke Straffe der forlanges yderligere end dem, den høitærede Minister har fastholdt i sit Lovforslag, saa er det jo Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, staaende Arrest, og, formodentlig, Lamp ombord i Krigsskibene. At Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse paa nogen som helst Maade skulle hjælpe til at opretholde Disciplinen, fortaar jeg ikke. Det er almindeligt antaget, at et Brændemærke paa en Person gjør aldrig Personen bedre, og det kan heller ikke i en kortvarig Tjenestetid paa nogle faa Maaneder forbedre en Person, at han faar en anden Karakter end den sædvanlige. Hvad den staaende Arrest angaar, er den jo efter Sagens Mening ikke uden Fare for Helbredet. Vi se jo, at Sundhedskollegiet i den Udtalelse, der foreligger, gjør opmærksom paa, at Personer, der ikke have saadanne Svagheder, at de have kunnet blive fri for Militærtjeneste, dog meget godt kunne have Svagheder, der gjøre, at de ikke kunne taale, at denne Straf anvendes paa dem. Med Hensyn til Lamp ombord synes det mig, at der foreligger Udtalelser, som vise, at Marinen er fuldstændigt betrygget ved de Straffebestemmelser, Ministeren her forlanger, og Forholdene ere jo ogsaa her ganske andre end i Hæren. Baade Officerer og Menige ere samlede paa saa lille en Plads som et Skib, hvor et vaagent Øie stadig er tilstede, og hvor Forseelser derfor ganske anderledes end i Land kunne forebygges i rette Tid. Jeg mener for mit Vedkommende, at det vilde være et meget stort Fremskridt, om de nuværende militære Straffelove og Krigsartiklerne afløstes af en saadan Lov som den, der her forelaas. Det vilde trøste mangen en Moder, naar Sønnen rejser ud i Krigstjeneste. Der er ikke saa — der har været flere i Fortiden — som søle stor Uro, naar det unge Mandskab skal have Soldatertrojen paa; der er en Følelse af, at det er en saa stor Forandring fra det hidtil Tilvante, at der er en meget stor Fare for, at den unge Mand ved en simpel Forseelse kan paadrage sig meget store Straffe og komme meget ringe afsted. Det er ikke uden Exempel, at Folk, som høre til de hæderligste i deres daglige Vaandring, have i deres Militærtjeneste faaet endogsaa meget store Straffe, og det kan under Tiden være undskyldeligt. Jeg vil kun anføre, at det viser sig jo, at visse militære Afdelinger aldrig have nødt til at straffe haardt, medens andre Afdelinger altid have det nødt. Det kan dog ikke være Mandskabets Skyld alene, men det beviser, at det kommer saa meget an paa, hvorledes de militære Foresatte forstaa at omgaa Mandskabet. Men